

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11To/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010327
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8723010327.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. a JUDr. Petra Tobiáša na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.11.2025, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a A. C. B. pre zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovaných A. B. a A. C. B. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 8T/35/2023 zo dňa 29.09.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaných

1/ A. B., nar. X.X.XXXX v D. – E. E., trvale bytom F., G. H. C., bez prihlásenia bytom D., I. J. K. XX/X, t. č. vo väzbe

2/ A. C. B., nar. X.X.XXXX v D., trvale bytom D., bez prihlásenia bytom D., I. J. K. XX/X,

u z n á v a z a v i n n ý c h , ž e

1/ obžalovaný A. B.

v období od 17.10.2022 až do 2.12.2022 v Poprade v rodinnom dome na ulici I. E. K. XX/X, ako aj na iných bližšie nezistených miestach v meste Poprad, neoprávnene obmedzoval na osobnej slobode poškodenú D. D., trvale bytom L. K. XXX, G. H., a to tým spôsobom, že poškodenú opakovane, s prestávkami, zamykal v miestnosti domu, v ktorej aj s obžalovaným spala, taktiež na toaletu mohla poškodená ísť výlučne iba v prítomnosti inej osoby, zároveň v prípade opustenia domu bola poškodená vždy doprevádzaná obžalovaným A. B. alebo inými ním určenými osobami na rôzne miesta podľa jeho rozhodnutia, kde počas toho obžalovaný A. B. mal pri sebe aj krátku strelnú zbraň, pričom keď sa poškodenej podarilo v jednom prípade ujsť na autobusovú stanicu v meste Poprad, v krátkom čase na to pre ňu obžalovaný prišiel, chytil ju za ruku a proti jej vôli ju zobral do svojho auta, a sama poškodená ostala len dňa 15.11.2022 v gynekologickej ambulancii C. M. N. H. a v dňoch 29.11.2022, 30.11.2022 a 1.12.2022 prostredníctvom v dome na skrini nájdeného mobilného telefónu si písala správy so svojím kamarátom O. N. a tiež s neb. matkou obžalovaného O. B. bola aj na polícii ohľadom neplatenia výživného, ale zo strachu z obžalovaného a o život svoj a svojich detí v týchto prípadoch o pomoc nepožiadala, pričom opakovane obžalovaný A. B. nútil poškodenú D. D., aby hrala podľa jeho pravidiel, aby robila presne to, čo on povie, inak urobí niečo jej deťom, pričom v jednom prípade obžalovaný aj vzal poškodenú k domu do obce O., kde bývajú jej deti a povedal jej, že vie, kde jej deti bývajú a že tam hodí bombu, čo u poškodenej D. D. vzbudilo obavu o život jej detí, a v dôsledku toho sa obžalovanému podvolila, pričom pod hrozbou použitia strelnej zbrane zn. ZORAKI Model 91TD, č. XXXXXXXXXX čiernej

farby kal. 9 mm so zásobníkom v tomto období poškodenú D. D. 4 až 5 krát donútil k pohlavnému styku, a to tak, že jej priložil zbraň k hlave a napriek tomu, že mu hovorila, nech prestane, tak ju otočil, držal jej ústa a ejakuloval do jej vagíny,

2/ obžalovaný A. C. B.

v období od 17.10.2022 až do 2.12.2022 v Poprade v rodinnom dome na ulici I. E. K. XX/X, ako aj na iných miestach v meste Poprad, neoprávnene obmedzoval na osobnej slobode poškodenú D. D., a to tak, že počas uvedeného obdobia A. C. B. D. D. zamykal v izbe domu a v dome, pričom poškodenej zároveň čiastočne odopieral prístup k strave, kontroloval jej pohyb v dome tak, aby nemohla svojvoľne odísť, okrem iného aj keď išla na záchod, a keď jej umožnil z domu odísť (napríklad za účelom návštevy banky), bolo to len v sprievode a pod dozorom obžalovaného A. C. B., prípadne obžalovaného A. B. či neb. O. B., pričom v uvedenom období poškodená sama ostala len dňa 15.11.2022 v gynekologickej ambulancii C. M. N. H. a v dňoch 29.11.2022, 30.11.2022 a 1.12.2022 prostredníctvom v dome na skrini nájdeného mobilného telefónu si písala správy so svojím kamarátom O. N. a tiež s neb. manželkou obžalovaného O. B. bola aj na polícii ohľadom neplatenia výživného, ale zo strachu o život svoj a svojich detí v týchto prípadoch o pomoc nepožiadala,

t e d a

1/ obžalovaný A. B.

- inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu,
- iného hrozbou násilia nútil, aby niečo konal alebo trpel,
- hrozbou bezprostredného násilia donútil ženu k súložiu, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou,

2/ obžalovaný A. C. B.

- inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu,

č í m s p á c h a l i

1/ obžalovaný A. B.

- prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom od 6.8.2024,
- zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom od 6.8.2024,
- zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom od 6.8.2024, s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona,

2/ obžalovaný A. C. B.

- prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom do 5.8.2024.

Z a t o i m u k l a d á :

1/ obžalovanému A. B.

Podľa § 199 ods. 2 Tr. zákona v znení účinnom od 6.8.2024 za použitia § 38 ods. 3 a § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desiatich) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trest prepadnutia veci - zbrane zn. ZORAKI Model 91TD, č. 021700178 čiernej farby kal. 9 mm so zásobníkom.

2/ obžalovanému A. C. B.

Podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom do 5.8.2024, za použitia § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon uloženého trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanástich) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného v bode 1/ zo zločinu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona, v bode 2/ z pokračovacieho zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona s použitím § 138 písm. a) Tr. zákona a v bode 3/ z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, a obžalovaný A. C. B. v bode 4/ z prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, a to na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. B.

v bode 1/

v presne nešpecifikovanom čase v období od dňa 17.10.2022 až do 19:45 hod. dňa 02.12.2022 v Poprade v rodinnom dome na ulici I. E. K. XX/X, ako aj na iných bližšie nezistených miestach v meste Poprad, neoprávnene obmedzoval na osobnej slobode poškodenú D. D., trvale bytom L. K. XXX, G. H., a to tým spôsobom, že poškodenú opakovane, s prestávkami, zamykal v presne nezistenej spálni na druhom poschodí rodinného domu, v prípade neuzamknutia tejto spálne, uzamykal dvere do chodby na poschodí, aby tak poškodená nemohla z poschodia odísť a taktiež na toaletu mohla poškodená ísť výlučne iba v prítomnosti inej osoby, pričom, nakoľko sa jednalo o nadzemné podlažie, nebolo tu možné použiť okná na núdzový únik z domu, zároveň v prípade opustenia domu, bola poškodená vždy doprevádzaná obvineným na rôzne miesta podľa jeho rozhodnutia, kde počas toho obvinený mal pri sebe aj bližšie nestotožnenú krátku strelnú zbraň, pričom keď sa poškodenej podarilo v jednom prípade dňa 30.11.2022 ujsť na autobusovú stanicu v meste Poprad, v krátkom čase na to pre ňu obvinený prišiel, chytil ju za ruku a proti jej vôli ju zobral do svojho auta,

v bode 2/

v období od dňa 17.10.2022 najneskôr do dňa 02.12.2022 v Poprade, v rodinnom dome na ulici I., E. K. XX/X, nútil poškodenú D. D. k pohlavnému styku, a to celkom 4 až 5 krát, kde prvýkrát začiatkom mesiaca november 2022 v ranných hodinách pritlačil poškodenú k sebe počas ležania na posteli, kedy mu ona povedala, aby ju nechal a prosila ho, aby jej dal pokoj, že to nechce, zakryl jej ústa a po slovách, že to „spraví rýchlo“, poškodenú pevne chytil, otočil a vyzliekol jej nohavice a pančuchy, nasilu jej dal dole spodné prádlo a odzadu do vagíny jej opakovane zasúval svoj penis, ako prsty, čím poškodenej spôsoboval bolesti, kde po tomto konaní aj ejakuloval do vagíny poškodenej, pričom obdobného konania sa obvinený voči poškodenej následne dopustil postupne ešte asi 4-krát, naposledy dňa 30.11.2022, vždy pod hrozbou použitia strelnej zbrane zn. ZORAKI Model 91TD, č. XXXXXXXXXX čiernej farby kal. 9 mm so zásobníkom,

v bode 3/

v presne nešpecifikovanom čase v období od dňa 17.10.2022 až do 19:45 hod. dňa 02.12.2022 v Poprade v rodinnom dome na ulici I. E. K. XX/X, na iných miestach v rámci mesta Poprad, ako aj inde na území Slovenskej republiky, opakovane nútil poškodenú D. D., trvale bytom L. K. XXX, G. H., aby hrala podľa jeho pravidiel, aby robila presne to, čo on povie, ako aj aby s ním mala pohlavný styk, inak urobí niečo jej deťom, pričom v jednom prípade aj spoločne boli v obci O., okres Prešov, pred domom K. XX, kde obvinený chytil poškodenú pod krk a povedal jej: „Vidíš to, pozri sa ešte raz sa a pozri sa dobre, vidíš ako som rýchlo zistil, kde bývajú tvoje deti ?...hodím bombu na strechu a vybuchne to tu celé...“, ktoré slová obvineného vzbudili u poškodenej D. D. dôvodnú obavu o život jej detí, a v toho dôsledku sa obvinenému podvolila,

obžalovaný A. C. B.

v bode 4/

v presne nezistenom období od 17.10.2022 až do 19:45 hod. dňa 02.12.2022 v rodinnom dome na ulici I., E. K. XX/X, I. D., ako aj na iných nezistených miestach v meste Poprad, neoprávnene obmedzoval na osobnej slobode poškodenú D. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. K. XXX, G. H., a to tak, že počas uvedeného obdobia A. C. B. D. D. zamykal v nestotožnenej izbe na poschodí, ako aj na poschodí samotnom, pričom poškodenej zároveň čiastočne odopieral prístup k strave, kontroloval jej pohyb v

dome tak, aby nemohla svojvoľne odísť, okrem iného aj počas vykonávania toalety a hygienických úkonov a keď jej umožnil z domu odísť (napríklad za účelom návštevy banky), bolo to len v sprievode a pod dozorom obžalovaného A. C. B..

Za to im boli uložené:

obžalovanému 1/ A. B.

- podľa § 199 ods. 2 Tr. zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona a § 39 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia,
- podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trest prepadnutia veci - zbrane zn. ZORAKI Model 91TD, č. 021700178 čiernej farby kal. 9 mm so zásobníkom,

obžalovanému 2/ A. C. B.

- podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba v trvaní 20 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania prokurátor v neprospech obžalovaných, ako aj obaja obžalovaní A. B. a A. C. B..

Prokurátor v písomnom odôvodnení svojho odvolania uviedol, že trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na účel výkonu ktorého súd obžalovaného A. B. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, považuje za nepostačujúci na dosiahnutie účelu trestu, ako to predpokladá § 34 ods. 1 Tr. zákona. Takýto trest zároveň v súhrne nezohľadňuje jednotlivé kritéria pre ukladanie trestu zakotvené v § 34 ods. 4 Tr. zákona. Podľa prokurátora súd pri ukladaní trestu obžalovanému A. B. na jednej strane správne aplikoval § 38 ods. 3 Tr. zákona, keď zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, avšak na strane druhej aplikoval tzv. moderačné ustanovenie - ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu zakotvené v § 39 ods. 1 Tr. zákona, pričom konkrétne poukazoval na údajnú existenciu mimoriadnych pomerov u obžalovaného. Aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona vo vzťahu k obžalovanému A. B. však podľa prokurátora v žiadnom prípade nemožno považovať za dôvodnú. Má za to, že v predmetnej veci nie sú dané žiadne mimoriadne (osobné) pomery na strane obžalovaného, ktoré by boli dôvodom na takýto postup súdu. S argumentáciou súdu, ktorú použil v odôvodnení rozsudku, a síce, že obžalovaný sa nachádza v bezútešnej situácii, keď je nezamestnaný, v dome, ktorý nikdy nepatril osobám, ktoré tam žijú, žije bez prihlásenia so svojím starnúcim otcom, zároveň mu prednedávnom umrela matka, pričom aj jeho zdravotný stav je toho času nepriaznivý (pohybuje sa na invalidnom vozíku), sa prokurátor nemôže stotožniť. Takúto argumentáciu súdu podľa jeho názoru nemožno vyhodnotiť inak ako zmätočnú a značne nelogickú, keď v nadväznosti na vyššie uvedené síce uviedol, že za svoju nepriaznivú životnú situáciu si obžalovaný v podstate môže sám a zároveň, čo sa týka jeho zdravotného stavu, aj keď ošetrojúci lekár obžalovaného (Nemocnica pre obvinených a odsúdených v Trenčíne) vo svojej správe oboznámenej na hlavnom pojednávaní dňa 29.9.2025 k aktuálnemu zdravotnému stavu obžalovaného uviedol, že zistená tu bola pravdepodobná simulácia u obžalovaného, napriek tomu však pristúpil k aplikácii predmetného moderačného zákonného ustanovenia. Je presvedčený, že výška trestu odňatia slobody uloženého obžalovanému súdom prvého stupňa riadne nezohľadňuje spôsob spáchania skutku, jeho následok, ako aj motív obžalovaného. Obžalovaný A. B. mal totiž s poškodenou, proti jej vôli, násilím a pod hrozbou použitia strelnej zbrane vykonať súlož opakovane, pričom poškodenej tu bolo zároveň spôsobené nechcené tehotenstvo. Poškodenej musela následne podstúpiť kyretáž (potrat) v Nemocnici v meste Plzeň, čo potvrdzuje na hlavnom pojednávaní oboznámená lekárska správa. Podľa prokurátora inak ako patologickú nemožno označiť ani pohnútku obžalovaného, a síce, že tento mal v úmysle splodiť s poškodenou dieťa (o čom svedčí aj skutočnosť, že za každým ejakuloval do pošvy poškodenej), ktoré dieťa by však následne bolo predané do zahraničia, a mal tak teda konať za účelom získania majetkového prospechu (ako to vyplynulo z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní). Čo sa týka osoby obžalovaného prokurátor poukázal na to, že obžalovaný je osobou doposiaľ celkom 11-krát súdne trestanou, pričom vo všetkých jedenástich prípadoch mu súdy ukladali nepodmienečné tresty odňatia slobody. Podľa neho opomenúť v tejto súvislosti nemožno ani dôležitú skutočnosť, a síce, že v prípade nenadobudnutia účinnosti novely Trestného zákona účinnnej od 6.8.2024 by bol súd zároveň povinný pri ukladaní trestu obžalovanému obligatórne aplikovať ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zákona (tzv.

„zásada trikrát a dost“). Zmenu právnej kvalifikácie u obžalovaného A. C. B., keď súd skutok v bode 4 právne kvalifikoval len ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, podľa prokurátora nemožno považovať za vecne správnu. Súd v tejto súvislosti argumentoval tým, že zásahy do osobnej slobody poškodenej D. D. neboli až takej intenzity, ako tomu malo byť zo strany obžalovaného A. B., pričom poukázal aj na obsah súkromného zvukového záznamu oboznámeného na hlavnom pojednávaní dňa 29.9.2025. S poukazom na obsah vykonaného dokazovania má prokurátor za to, že aj konanie obžalovaného A. C. B. voči poškodenej D. D. bolo potrebné právne kvalifikovať ako zločin pozbavenia osobnej slobody v zmysle § 182 ods. 1 Tr. zákona rovnako, ako tomu bolo v prípade obžalovaného A. B., a to najmä s poukazom na dĺžku času, resp. periodicitu - pravidelné opakovanie sa zásahov do osobnej slobody poškodenej. Poškodená D. D. sa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní podrobne vyjadrila k správaniu obžalovaného voči jej osobe, keď poukazovala najmä na to, ako mal obžalovaný za ňou neustále chodiť (v priestoroch domu, ako aj mimo domu) a robiť jej „doprovod“ (napr. vrátane návštevy toalety) a zasahovať tak značným spôsobom do jej osobnej slobody, resp. jej súkromia. Správanie obžalovaného A. C. B. zároveň bližšie popisali vo svojich výpovediach aj príslušníci PZ (vypočutí v procesnom postavení svedkov) D. a P., čím bola podľa prokurátora fakticky objektivizovaná výpoveď poškodenej. Skutok, pre ktorý je obžalovaný A. C. B. trestne stíhaný, tak prokurátor navrhuje odvolaciemu súdu právne kvalifikovať tak, ako tomu bolo v podanej obžalobe, t.j. ako zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko má za to, že obžalovaný svojím konaním jednoznačne naplnil všetky jeho objektívne, ako aj subjektívne znaky. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto navrhol Krajskému súdu v Prešove ako odvolaciemu súdu, aby:

1/ vo vzťahu k obžalovanému A. B.:

z dôvodov v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste a rozhodujúc sám vo veci (§ 322 ods. 3 Tr. poriadku) uložil obžalovanému:

- Podľa § 199 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 a § 41 ods. 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

- Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona trest prepadnutia vecí - zbrane zn. Zoraki Model 91 TD, č. XXXXXXXXX čiernej farby kal. 9 mm so zásobníkom.

2/ vo vzťahu k obžalovanému A. C. B.:

z dôvodov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine, ako aj vo výroku o uloženom treste a rozhodujúc sám vo veci (§ 322 ods. 3 Tr. por.) uznal obžalovaného vinným a uložil mu:

- Podľa § 182 ods. 1, § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, ktorého výkon sa mu podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona podmienenečne odloží s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov.

- Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Tr. zákona povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Obžalovaný A. B. v odôvodnení svojho odvolania prostredníctvom obhajcu zotrval na stanovisku, že skutky, z ktorých bol uznaný vinným, nespáchal. Poukázal, že v odôvodnení rozsudku sa uvádza, že zo spáchania skutkov obžalovaného v plnom rozsahu usvedčuje výpoveď svedkyne poškodenej D. D.. S týmto výrokom sa obžalovaný nestotožňuje, nakoľko počas trestného konania svedkyňa neustále dopĺňala tvrdenia v jeho neprospech. Obžalovaný považuje obžalobu za nedôvodnú, výsledok množstva procesných chýb najmä v prípravnom konaní, keď poškodená cítiac podporu polície, dokonca jej navádzanie na výpoveď, napokon zmenila svoju výpoveď oproti trestnému oznámeniu tak, aby mohlo byť voči obžalovanému vznesené obvinenie. Vyšetrovanie prebiehalo jednostranne, návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré boli podané ešte predchádzajúcim právnym zástupcom obžalovaného (dňa 24.3.2023), väčšina z nich nebola realizovaná, najmä pokiaľ ide o sprístupnenie sms správ z mobilného telefónu poškodenej, sprístupnenie jej e-mailových správ, vykonanie konfrontácie poškodenej a v tom čase ešte s obvinenými, nebola vykonaná obhliadka miesta činu za účasti obhajcov. Následne boli podané ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré tiež neboli v celom rozsahu akceptované, najmä pokiaľ ide o výsluch D., N., svedka O. z K., O. F., ktorí boli predvolaní na výsluchy na súd, avšak sa nedostavovali na pojednávanie a neboli vykonané opatrenia, aby sa na súd dostavili. V súvislosti s výsluchom D. D. (audiovizuálny záznam) obžalovaný poukazuje na to, že počas študovania spisu na Okresnom súde Poprad, za účasti A. B., tento v zázname nebol, predtým bol obhajcom O. P. poskytnutý záznam, avšak bol poškodený a nedal sa prehrať. Obžalovaný je presvedčený, že s nahrávkou bolo manipulované a napriek opakovaným žiadostiam o jej sprístupnenie to zo strany súdu nebolo umožnené. V spise chýbal USB kľúč, na ktorom boli záznamy o komunikácii poškodenej, tento bol vydaný až

prokurátorom v záverečnej fáze trestného konania, pričom obžalovaný tvrdil, že všetko sa na tomto kľúči nenachádza a snažil sa získať dôkazy, ktoré svedčia o jeho nevine na základe kópií, ktoré mal k dispozícii. Znalec Q., ktorý skúmal nahrávky, uviedol, že postupoval podľa inštrukcií vyšetrovateľov, teda skúmal nahrávky, na ktorých je komunikácia svedčiaca v neprospech obžalovaného. Súd navrhol dňa 3.6.2024 vydať opatrenie vyžiadať od D. adresy lekárov, u ktorých sa liečila, aj od psychiatrov, 14. júna bolo vydané opatrenie vydať mobilný telefón zn. Xiaomi, prokurátor navrhol vyžiadať telefón od svedka N.. Svedok to nerešpektoval a prokurátor na pojednávaní dňa 4.8.2025 už netrval na vydaní telefónu, keďže sa blížil termín, keď by nebolo konanie na súde ukončené a obžalovaný by musel byť prepustený. Obžalovaný je presvedčený, že uvedeným spôsobom boli zásadným spôsobom porušené jeho práva na spravodlivý proces. Domnieva sa, že počas prevozu poškodenej D. na OR PZ Poprad bola príslušníkmi polície poučovaná, ako má vypovedať, následne boli prítomní pri výsluchu poškodenej, vstupovali do konania, výsluch viedli traja policajti, čo podľa neho svedčí o snahe OČTK dosiahnuť, aby bol obžalovaný obvinený a následne obžalovaný. Tvrdí, že vyšetrovanie prebehlo tendenčne a v rozpore s ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Podľa neho vymedzenie skutkového stavu všetkých zločinov, z ktorých je stíhaný, nie je objektívne, nevychádza z reálne zisteného stavu veci, opiera sa o chaotickú, nesúrodú, účelovú výpoveď poškodenej bez objektívneho preverenia jej tvrdení. Polícia sa zamerala len na jednu alternatívu skutkového deja podľa poškodenej. Dňa 24.5.2023 bola na neho podaná obžaloba pod bodom 1-3, kde v bode 1 je uvedený nesprávny čas, kedy malo dôjsť podľa vyjadrenia D. k neoprávnenému obmedzovaniu osobnej slobody, čo obžalovaný rezolútne popiera. Podľa bodu 2 obžaloby mal v období od 17.10.2022 nútiť poškodenú k pohlavnému styku, pričom neseď čas, v prípravnom konaní uviedla iný dátum. Obžalovaný spáchanie skutku odmieta. K bodu 3 obžaloby, kde ju mal nútiť, nie je to konkretizované, iba vo všeobecnej rovine, že mala hrať podľa pravidiel obžalovaného. Podľa obžalovaného skutková veta nie je v súlade ani s tvrdením poškodenej, keďže pri každom výsluchu uvádzala nové skutočnosti. Pokiaľ ide o zločin neoprávneného pozbavenia osobnej slobody podľa bodu 1 rozsudku, z vykonaného dokazovania podľa obžalovaného vyplýva, že poškodená v trestnom oznámení dňa 2.12.2022 sama uviedla, že súhlasila s tým, aby žila s B. v Poprade a asi pred dvoma týždňami jej začali brániť v pohybe. Neuvedla, že jej začali brániť v pohybe od 17.10.2022, ale až o mesiac neskôr. Jej výpoveď bola ukončená 23:32 hod., asi o 2 hodiny neskôr bola vyhotovená zápisnica o výsluchu, kde uviedla, že prišla bývať k A. B. 17. alebo 18.10. Neuvedla však, že protiprávne konanie začalo uvedenou dobou. Obžalovaný sa domnieva, že do uznesenia o vznesení obvinenia sa dostal pravdepodobne omylom dátum 17.10.2022 a tento dátum bol prevzatý aj do obžaloby. Poškodená mala zároveň uviesť, že spodné dvere boli cez deň otvorené, uzamykali sa len v noci. Kľúče mala len pani B., obžalovaný nimi nedisponoval. Cez deň boli dvere odomknuté. Obžalovaný sa preto pýta, prečo nevyužila príležitosť a neodišla? Dokonca jej pani B. mala povedať, že má vypadnúť. Podľa obžalovaného z dôkazov vyplýva, že poškodená účelovo vyhľadávala kontakty s mužmi, ktorých využívala vo svoj prospech. Uviedla, že pochopila, že B. ju chce za partnerku a začala s ním hrať hru, tvárila sa, že s ním má vzťah. Mala tiež uviesť, že fyzicky ju tam nikto nedržal. Obžalovaný tvrdí, že poškodená mala množstvo možností, aby z domu odišla, ak mala pocit, že je tam väznená. Dňa 14.11.2022 mala prísť sama na vyšetrenie ku gynekologičke, nemala žiadne stopy po násilí, neuvedla, že bola znásilnená, ani že sa nemôže slobodne pohybovať. Z lekárskeho záznamu vyplýva, že v čase vyšetrenia nebola tehotná. Na základe uvedeného obžalovaný nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku pozbavenia osobnej slobody, keďže poškodená mala sama tvrdiť, že bola na rôznych miestach po celom území SR a mala možnosť požiadať o pomoc, ak by bola väznená. Obžalovaný trvá na tom, že v kritickom období poškodená na základe svojho slobodného rozhodnutia žila v spoločnej domácnosti s ním a jeho rodičmi. Nikto jej nebránil v slobodnom pohybe. Pokiaľ ide o zločin znásilnenia, obžalovaný považuje dôkaz o znásilnení za nezákonný, získaný aktívnym konaním policajtov, ktorí vlastný výsluch spochybnili. V prípravnom konaní poškodená mala uviesť, že mala sex s obžalovaným dobrovoľne. Na hlavnom pojednávaní malo dôjsť k odlišnému tvrdeniu policajtov. Podľa názoru obžalovaného OČTK viedli vyšetrovanie jednostranne, neboli zabezpečené dôkazy v jeho prospech. V prípravnom konaní poškodená mala uviesť, že mala s obžalovaným pohlavný styk 4-5 krát, na hlavnom pojednávaní, že hneď na druhý deň, pričom ho nekonkretizovala, držal jej zbraň pri hlave. Výpovede si podľa obžalovaného zásadne odporujú. Keďže zo spáchania skutkov usvedčuje obžalovaného jedine poškodená a neexistuje žiadny iný priamy dôkaz, závažné rozpory v jej výpovediach podľa neho nemožno ignorovať a nemožno vylúčiť, že prípad sa stal inak, ako uvádza poškodená. Súdu boli predložené len časti výpisov z telefónnych hovorov, neboli kompletne. Doposiaľ nie sú v spise lekárske správy od poškodenej, ani nebol predložený telefón svedka N.. Tvrdí, že k samotnému procesu oslobodzovania obžalovaný nerobil žiadne prekážky, nie je majiteľom domu, na dvor vyšiel až v záverečnej fáze, policajti komunikovali s rodičmi obžalovaného, nekládol odpor. Pokiaľ ide o zločin vydierania, podľa neho nebolo dostatočne odôvodnené, k čomu

bola poškodená nútená. Takto popísaný skutok neposkytuje dostatočný podklad pre právnu kvalifikáciu trestného činu. Pri nedostatku konkrétneho zistenia, k čomu obžalovaný poškodenú nútil, je podľa neho možné uvažovať len o prečine nebezpečného vyhrážania, ak by sa zistilo, že takéto vyhrážanie mohlo vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu. Obžalovaný tvrdí, že nikdy v obci O. nebol, je to výmysel poškodenej a nikdy sa nevyhrážal, že ublíži jej deťom. Navrhol zabezpečiť kamerový záznam, ktorý by potvrdil, že v O. nebol. Vo veci bolo vypracovaných viacero znaleckých posudkov. Zo znaleckého posudku znalkyne D. odbor psychológia vyplýva, že agresívne tendencie u obžalovaného sú v porovnaní s bežnou populáciou. Zo záverov znaleckého posudku k osobe A. B. mladšieho vyplýva, že nie je z psychiatrického a sexuologického hľadiska pre spoločnosť nebezpečný a nie je mu potrebné nariadiť psychiatrické, protialkoholické liečenie. Podľa obžalovaného znalci nemali k dispozícii celý spis, chýbal USB kľúč a audiovizuálny záznam, nezaoberali sa podrobne psychickým stavom poškodenej, nemali k dispozícii lekárske správy, ktoré mala poškodená súdu predložiť. V prejednávanej veci podľa neho neboli vyčerpané všetky možnosti k objasneniu všetkých skutkových okolností prípadu, súd musel suplovať činnosť OČTK, ktoré nepostupovali štandardne, v prípade ostávajú závažné pochybnosti, čo nemôže viesť k uznaniu viny obžalovaného A. B.. Obžalovaný tvrdí, že žiadne skutky v zmysle obžaloby nespáchal. Obžalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby bol v danej trestnej veci oslobodený, alebo aby bola vec vrátená prvostupňovému súdu na doplnenie dokazovania.

Obžalovaný A. C. B. prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil odvolanie tak, že rozsudok okresného súdu napáda preto, lebo po a) napadnuté výroky rozsudku sú postihnuté chybami, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie [§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku], po b) podľa neho existujú závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy [§ 321 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku] a po c) napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku]. Domnieva sa, že súd prvého stupňa vyhodnotil skutkový stav veci v rozpore s vykonaným dokazovaním, v rozpore so skutočnosťami, ktoré boli objektivizované v rámci vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní a v rozpore s logickým výkladom tých skutočností, ktoré sú podstatné pre správne zistenie skutkového stavu veci. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy zabezpečené v prejednávanej veci výrazne subjektívne v jeho neprospech. Nakoľko sa súd prvého stupňa pri odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s množstvom ním tvrdených skutkových okolností a právnych úvah, ktoré uviedol najmä v závere hlavného pojednávania prostredníctvom obhajcu na svoju obranu, považuje napadnuté rozhodnutie nielen za nesprávne, ale aj za nezákonné. Vo vzťahu k špecifikácii skutkových dôvodov svojho odvolania poukazuje v celom rozsahu na záverečnú reč obhajcu prednesenú na hlavnom pojednávaní dňa 29.09.2025, najmä však na to, že podľa jeho názoru sa súd prvého stupňa nedostatočne vysporiadal s jeho námietkami uvádzanými ku skutkovej vete podanej obžaloby, pričom jej modifikácia súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku je podľa neho nesprávna, a to s ohľadom k dôkaznej núde, ktorá jasne a bez akýchkoľvek pochybností neodôvodňuje tam uvedené tvrdenia. Má za to, že nebolo nielen jasne a bez akýchkoľvek pochybností, ale ani len teoreticky preukázané, že osobne mal poškodenú zamykať v nejakých nestotožnených izbách na poschodí rodinného domu, ako aj na poschodí rodinného domu, čo viackrát absolútne poprel, pričom nepriamo a absolútne nejasne to uviedla len samotná poškodená bez podpory jej tvrdení akýmikoľvek inými priamymi či nepriamymi dôkazmi. Osobne na podporu svojich tvrdení a svojej obrany uviedol najmä to, že izby v predmetnom rodinnom dome sa nedali nielen uzamykať, ale na niektorých neboli dokonca ani len dvere. Uzamknúť sa dal len samotný rodinný dom a v podstate už len špajza, ktorú však uzamykala len jeho manželka, a to z dôvodu, že nemali dostatočné množstvo jedla ani sami pre seba a po jeho zakúpení si ho manželka pred ich synom a poškodenou skrývala uzamykaním v predmetnej špajze. On osobne jedlo ani nekupoval, ani ho nezamykal a ani doma nevaril, najedol sa len keď mu jedlo pripravila manželka. Rovnako tak poukázal na to, že skutková veta, ktorá mu je kladená za vinu v tom znení, že „ja som mal kontrolovať pohyb poškodenej v dome tak, aby táto nemohla svojvoľne odísť, okrem iného aj počas vykonávania toalety a hygienických úkonov a keď som jej umožnil odchod z domu, bolo to len v sprievode a pod mojím dozorom“, je podľa neho absolútnou svojvôľou súdu pri vyhodnocovaní skutkových dôkazov uskutočnených pred súdom, pretože ani len samotná poškodená takéto tvrdenia takýmto spôsobom neuvádzala a z viacerých priamych dôkazov vykonaných súdom má vyplývať, že poškodená sa mohla pohybovať mimo rodinného domu sama, bez akéhokoľvek sprievodu a dozoru (napr. v gynekologickej ambulancii na kontrole, na autobusovej stanici pri jej odchode z rodinného domu, pred príslušníkmi policajného zboru pri riešení zanedbávania jej vyživovacích povinností k jej maloletým deťom a pod.), z čoho podľa neho jednoznačne vyplýva, že poškodená sa nielen mohla,

ale v skutočnosti aj pohybovala v rozhodnej dobe vo viacerých preukázaných prípadoch sama, čo poukazuje na účelovosť a nesprávnosť jej tvrdení o kontrole jej pohybu osobou odvolateľa. Poškodená sa v rámci svojej výpovede k jeho konaniu vyjadrovala v množnom čísle v spojení s jeho manželkou, pričom nešpecifikovala, že ňou tvrdené konanie mal realizovať osobne on, v podstate jeho a jeho manželku brala ako jeden subjekt a takto sa o nich aj vyjadrovala. Napadnutý rozsudok však konanie, ktorá vo svojich výpovediach opisovala poškodená vo vzťahu k manželke a nemu bez špecifikácie o koho z nich dvoch má ísť (poukazuje opakovane na absenciu iných podporných priamych či nepriamych dôkazov), nerozlišuje, či sa uvedeného konania dopustila jeho nebohá manželka, resp. on sám, alebo on spoločne s ňou, a v podstate všetku zodpovednosť za uvedené konanie pripisuje jeho osobe, a to bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia, čo považuje aj vzhľadom k jeho veku a fyzickým možnostiam nielen za absolútne nemožné, ale dokonca aj za nerealizovateľné. Samotnú skutkovú vetu napadnutého rozsudku považuje za súhrn výrazne vykonštruovaných a nereálnych tvrdení poškodenej, ktoré si prevzala do svojej obžaloby nielen prokuratúra, ale napokon aj samotný súd prvého stupňa, ktorý takto v podstate umelo, absurdne a v určitom význame aj násilne posúdil jeho správanie sa k poškodenej počas doby jej pobytu v rodinnom dome, v ktorom žije niekoľko desaťročí, pričom však realita jeho konania a správania sa k poškodenej dosahovala úroveň a charakter absolútne štandardného správania sa osoby v jeho veku a sociálneho postavenia k partnerke ich syna, s ktorým sa k nim dočasne nastahovala. To, že ich syn sa údajne k poškodenej správal spôsobom, ktorý sa mu kladie za vinu, podľa názoru odvolateľa nemôže a zároveň ani nesmie hádzať aj jeho osobu automaticky do jednej kategórie s takýmto údajným nezákonným správaním sa vo vzťahu k poškodenej a pre prípad, ak mala poškodená nejaké výhrady k jeho správaniu, je podľa neho potrebné veľmi dôsledne skúmať motív jej obvinenia jeho osoby z takéhoto správania sa, ktorým by mohla byť samozrejme aj jej obava z toho, že on ako svedok týchto udalostí by nepotvrdil jej zavádzajúce tvrdenia na osobu jeho syna. Je presvedčený o tom, že charakter a spôsob jeho správania sa k poškodenej nedosahoval nikdy taký stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, resp. ňu samotnú, aby on osobne mohol byť obviňovaný a teraz už aj uznaný za vinného z toho, čo je uvedené v napadnutom rozsudku. Doteraz považoval prebratie účelových a nepravdivých tvrdení poškodenej na jeho osobu len za výrazne skreslenú a účelovú argumentáciu dôvodnosti vznesenia obvinenia a podania obžaloby proti jeho osobe, avšak po tom, čo aj súd prvého stupňa skonštatoval uznanie jeho viny za konanie, ktoré je špecifikované v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia, považuje spôsob vyhodnocovania dôkazov zadovážených počas celého trestného konania svedčiacich či už v jeho prospech, ako aj v jeho neprospech, za nezákonný a nesprávny. V nadväznosti na všetky vyššie uvedené skutočnosti poukázal aj na vznesenie ním prezentovaných dôvodných, rozumných a logických pochybností, na ktoré poukázal v záverečnej reči prednesenej jeho obhajcom, s ktorými sa súd prvého stupňa nevysporiadal zákonne, resp. takmer vôbec. Poukázal aj na viaceré neštandardné a podľa jeho názoru aj nezákonné procesné postupy a úkony OČTK, najmä súdu prvého stupňa, ktorými trpelo tak prípravné konanie, ale najmä celé konanie pred súdom prvého stupňa, a ktorými zároveň došlo k porušeniu viacerých jeho procesných práv. Má zato, že na základe vyššie uvedených skutočností existujú závažné a odôvodnené pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku súdu prvého stupňa, závažné a odôvodnené pochybnosti o nesprávnom a nezákonnom vyhodnotení vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, závažné a odôvodnené pochybnosti o nesprávnom a nezákonnom rozhodnutí súdu prvého stupňa vo veci samej a v neposlednom rade aj závažné a odôvodnené pochybnosti o porušení procesných ustanovení Trestného zákona, resp. Trestného poriadku, ktoré predchádzali vyhláseniu napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov preto žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a dokazovanie, alternatívne aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že ho spod obžaloby oslobodzuje z dôvodov podľa § 285 písm. a), b), c) Tr. poriadku.

Na základe podaných odvolaní krajský súd ako súd odvolací v súlade s ust.

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že napadnutý rozsudok je síce postihnutý chybami, pre ktoré je potrebné ho zrušiť, ale že zároveň ide len o také chyby, ktoré je možné napraviť na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní.

V prvom rade je potrebné prvostupňovému súdu vytknúť, že napriek rozsiahlemu dokazovaniu skutok popísaný vo výroku o vine napadnutého rozsudku vôbec nereagoval na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ale došlo len k opísaniu skutku z obžaloby. Tak sa v skutkovej vete napadnutého rozsudku nachádzajú aj také skutočnosti, ktoré na hlavnom pojednávaní prebraté

neboli, ako napríklad deň, od ktorého bola poškodená v dome proti svojej vôli, počet donútení k súložiu s obžalovaným, podrobný popis súložiu, poschodie, na ktorom bola poškodená uzamknutá, kedy sa poškodenej podarilo ujsť na autobusovú stanicu, kedy došlo k poslednému znásilneniu, či citácia hrozby, ktorú obžalovaný predniesol v O.. Tieto skutočnosti vyplývajú len z trestného oznámenia poškodenej D. D., jeho doplnenia a čiastočne z jej svedeckej výpovede z 3.12.2022, teda podanej nekontradiktórnym spôsobom ešte pred vznesením obvinenia, ktorá pred súdom vykonaná nebola. Zápisnica o trestnom oznámení poškodenej z 2.12.2022 síce ako listinný dôkaz podľa § 269 Tr. poriadku okresným súdom prečítaná bola, avšak pritom si okresný súd neuvedomil, že trestné oznámenie slúži iba ako nositeľ určitej informácie, ktorá môže byť podkladom na začatie trestného stíhania vo veci, prípadne aj na vznesenie obvinenia, ale v neskoršom konaní už nemôže byť využitá ako dôkazný prostriedok (pozri § 119 ods. 3 Tr. poriadku); dôkazným prostriedkom po začatí trestného stíhania sa môže stať až výsluch oznamovateľa ako svedka. Okresný súd na hlavnom pojednávaní 4.12.2023 poškodenú D. D. ako svedka síce vypočul, ale na obsah tejto jej svedeckej výpovede pri úprave skutku v napadnutom rozsudku neprihliadol.

V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že na úplnom začiatku trestného stíhania konkrétnej osoby a vykonávania dokazovania v uznesení o vznesení obvinenia naformulovaný skutok nie je nemenný a jeho podoba zahrnutá do obžaloby je závislá od následne vykonaného dokazovania. Následne potom obžalovacia zásada plynúca z ustanovenia § 234 ods. 2 a § 278 ods. 1 Trestného poriadku neznamená, že medzi skutkom uvedeným v obžalobe a rozsudkom musí byť absolútna zhoda, niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a naopak iné pristúpiť, avšak nesmie sa zmeniť podstata skutku, ktorá je určovaná totožnosťou konania alebo totožnosťou následku (primerane R 64/1973) s tým, že pre zachovanie totožnosti skutku postačí aspoň čiastočná zhoda konania alebo následku (primerane R 9/1972).

Súčasne platí, že súd pri svojom rozhodovaní smie prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní (§ 278 ods. 2 Tr. poriadku). So zreteľom na zásadu zákonnosti samozrejme musí ísť o dôkazy vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ súd nevykoná niektorý dôkaz na hlavnom pojednávaní v procesnej forme a spôsobom predpísaným Trestným poriadkom, pritom ale niektorú časť svojich skutkových zistení opiera o nevykonaný dôkaz alebo o chybné vykonaný dôkaz, ide o podstatnú chybu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku s tým, že výsledky takéhoto dokazovania nie sú hodnotiteľné a použiteľné pre skutkové závery súdu.

Vzhľadom na uvedené krajský súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie obrazovo-zvukovým záznamom o výsluchu poškodenej D. D. z 31.1.2023, ktorý bol vykonaný po vznesení obvinenia a o vykonaní ktorého boli upovedomení obhajcovia obžalovaných. Obhajcovia, aj keď sa ho nezúčastnili, mali možnosť byť pri tomto výsluchu prítomní a klásť poškodenej otázky. So spôsobom vedenia výsluchu a s reakciami poškodenej na položené otázky sa obhajcovia a obžalovaní následne mali možnosť oboznámiť pri vykonaní obrazovo-zvukového záznamu na verejnom zasadnutí, a tak vykonanie tohto dôkazu zodpovedá zásade kontradiktórnosti trestného konania. Z prehratého obrazovo-zvukového záznamu je tiež zrejmé, že nie sú dôvodné námietky obhajoby o navádzaní poškodenej políciou na výpoveď proti obžalovaným. Je síce pravdou, že niektoré otázky vyšetrovateľky PZ a prokurátora mali sugestívny charakter, ktorý však zjavne nevyplýval so snahy zmanipulovať obsah výpovede v neprospech obžalovaných, ale z nešíkivosti vypočúvajúcich pri zostavovaní kladených otázok a z prehnanej snahy pomôcť obzvlášť zraniteľnej obeti spomenúť si čo najviac na detaily prežitých udalostí. Na odpovede na takéto otázky krajský súd neprihliadal. Podstatné skutočnosti však poškodená uvádzala sama bez neprípustných otázok, a tak jej svedecká výpoveď dávala krajskému súdu dostatočný podklad pre jeho skutkové zistenia.

K dôvodom, pre ktoré bolo dokazovanie na verejnom zasadnutí doplnené oboznámením predmetného obrazovo-zvukového záznamu, je potrebné ešte uviesť, že takéto doplnenie dokazovania opakovane navrhovala obhajoba už na hlavnom pojednávaní (napr. č. I. 1425, 1910). Doplnenie dokazovania osobným výsluchom poškodenej už navyše do úvahy neprichádzalo. Poškodená D. D. je obzvlášť zraniteľnou obeťou [§ 2 ods. 1 písm. c) bod 4. zákona č. 274/2017 Z. z.], u ktorej znalci z odvetvia psychiatria a klinická psychológia zistili posttraumatickú stresovú poruchu až ťažkého stupňa a syndróm obeti zo sexuálneho násillia s tým, že bola vystavená konaniu, ktoré významne narušilo jej fyzické a psychické zdravie, jej ďalší vývin osobnosti, a to skôr prognosticky trvalo negatívne a nezvratne. Napriek tomu, že znalkyňa z odboru psychológia neodporúčala opakované vypočúvanie, bola poškodená D. D. počas tohto trestného konania vypočutá až 5-krát (trestné oznámenie 2.12.2022,

výsluch k doplneniu trestného oznámenia 3.12.2022, výsluch svedka po začatí trestného stíhania vo veci 3.12.2022, výsluch svedka po vznesení obvinenia 31.1.2023 a výsluch svedka na hlavnom pojednávaní 4.12.2023). Aj z dôvodu ochrany obete pred druhotnou viktimizáciou a za splnenia podmienok uvedených v § 135 ods. 1, 3 Tr. poriadku preto doplnil krajský súd dokazovanie iba obrazovozvukovým záznamom o výsluchu poškodenej D. D. z 31.1.2023.

Po doplnení dokazovania uvedenou svedeckou výpoveďou poškodenej D. D. z 31.1.2023 krajský súd zistil, že vzhľadom na skutkové nepresnosti, ktoré mali vplyv aj na správnosť právneho posúdenia, je potrebné napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť. Pri svojom následnom rozhodovaní bol krajský súd pritom obmedzený zásadou „zákazu zmeny k horšiemu“ plynúcou z ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku, podľa ktorého v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného. V predmetnej veci prokurátor síce podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, avšak podľa jeho obsahu odvolanie v časti týkajúcej sa obžalovaného A. B. smerovalo len proti výroku o treste, keď namietal len vady tohto výroku o treste a len tento výrok o treste navrhol zrušiť (výrok o vine okresný súd celý opísal z obžaloby). V časti týkajúcej sa obžalovaného A. C. B. prokurátor v odvolaní popri výroku o treste namietal aj právnu kvalifikáciu obžaloby (nie správnosť skutku), keď oproti obžalobe pri rovnakom skutku okresný súd v napadnutom rozsudku tento skutok neposúdil ako zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona, ale len ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

S ohľadom na uvedené obmedzenie krajský súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a zistil, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že sa obaja obžalovaní dopustili konaní, ktoré naplňajú znaky trestných činov a že sa ich dopustili ako trestne zodpovedné subjekty.

Podľa napadnutého rozsudku sa obžalovaný A. B. mal dopustiť zločinu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona, zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný A. C. B. sa mal dopustiť prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona sa trestného činu pozbavenia osobnej slobody dopustí ten, kto iného neoprávnene pozbaví osobnej slobody. Objektom tohto trestného činu je osobná sloboda v zmysle voľného pohybu človeka (vo fyzickom slova zmysle). Chápaná je ako voľný, ničím neobmedzovaný pohyb človeka, ktorý sa na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť, kde a po aký čas sa bude fyzicky zdržiavať, resp. kde sa zdržiavať nebude. Za pozbavenie osobnej slobody možno pritom považovať situácie, keď je osobná sloboda poškodeného dotknutá takou mierou, že je celkom vylúčené, aby sa samostatne pohyboval (napríklad preto, že je zviazaný, pripútaný k pevnému predmetu, uzavretý v malom priestore či podobným spôsobom obmedzený), a to aj po veľmi krátku dobu, pokiaľ nejde o dobu celkom zanedbateľnú. Za pozbavenie osobnej slobody sa však považujú aj prípady, keď síce osobná sloboda poškodeného nie je konaním páchatel'a celkom vylúčená, pretože poškodený má určitú obmedzenú možnosť pohybu (napríklad v rámci bytu či objektu, kde je páchatel'om držaný proti svojej vôli), ale zároveň takýto zásah do osobnej slobody poškodeného je trvalý alebo aspoň dlhotrvajúci.

V prípadoch, keď je osobná sloboda poškodeného dotknutá druhým zo zhora naznačených spôsobov (teda pri trvalejšom zásahu do osobnej slobody, spočívajúcom v jej obmedzení), možno znak „pozbavenia osobnej slobody“ naplniť pomerne širokou škálou konania páchatel'a, resp. miery zásahu do osobnej slobody poškodeného. Páchatel' môže do osobnej slobody poškodeného zasiahnuť veľmi výrazne napríklad tým, že ho drží v jednej miestnosti alebo naopak menej výrazným spôsobom, keď napríklad jeho osobnú slobodu limituje iba hranicami určitého objektu (domu), v rámci ktorého ponechá poškodenému relatívnu voľnosť pohybu. Miera zásahu do osobnej slobody poškodeného, resp. spôsob akým je tento zásah realizovaný, sa môže v priebehu času meniť, a to až do tej miery, že páchatel' napríklad za určitých podmienok (spravidla po určitej dobe) umožní poškodenému pobyť mimo objekt, v ktorom je tento bežne držaný, pričom je však v stálej blízkosti poškodeného, poprípade je v jeho blízkosti iná osoba, čím je fakticky stále zasahované do osobnej slobody poškodeného.

Trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona sa dopustí ten, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu. Aj u tohto trestného činu je objektom osobná sloboda v zmysle voľného pohybu človeka. Bránením v užívaní osobnej slobody je taký zásah do osobnej

slobody, ktorým sa znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb človeka a zároveň sa mu bráni o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Môže ísť o uzatvorenie osoby v miestnosti alebo v budove, o znemožnenie pohybu zviazaním, zvieraním v náručí, držaním ramien alebo iným uchopením, zadržovaním a podobne. Bránenie v užívaní osobnej slobody však musí byť nie ľahko prekonateľné. Dĺžka doby, po ktorú sa sloboda obmedzuje, nie je z hľadiska naplnenia formálnych znakov tohto trestného činu podstatná. Môže teda ísť o obmedzovanie aj len na krátku dobu.

Rozhodujúcimi hľadiskami pre rozlíšenie trestných činov pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona a obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona sú predovšetkým povaha zásahu do osobnej slobody poškodeného a dĺžka jeho trvania. Za pozbavenie osobnej slobody a nielen za obmedzovanie osobnej slobody možno preto považovať napríklad situáciu, keď je poškodený vystavený zásahu do svojej osobnej slobody núteným pobytom v priestore, v ktorom po dobu jedného týždňa musel byť najprv v jednej miestnosti a potom po dobu dvoch týždňov v uzavretom dome, v ktorom bol držaný a strážený, pretože za týchto okolností sa nachádzal už v postavení porovnateľnom s uväznením. Zásadne platí, že čím je zásah do osobnej slobody poškodeného čo do povahy a intenzity razantnejší, silnejší a citeľnejší, tým kratšia doba postačí k tomu, aby bol takýto zásah považovaný za pozbavenie osobnej slobody, a naopak čím menšia je razancia, sila a citeľnosť zásahu do osobnej slobody poškodeného, tým dlhšia doba je potrebná na to, aby zásah mohol byť posúdený ako pozbavenie osobnej slobody. Napríklad pri spútaní poškodeného, pri jeho priviazaní k pevnej prekážke, alebo pri jeho umiestnení do mimoriadne stiesneného priestoru (do suda a podobne) postačí na to, aby išlo o pozbavenie osobnej slobody, aj veľmi krátka doba, pokiaľ nejde o dobu celkom zanedbateľnú. Naproti tomu, ak poškodený má v rámci zásahu do svojej osobnej slobody zachovanú určitú možnosť voľne sa pohybovať v rámci nejakého objektu, v ktorom je proti svojej vôli držaný, napríklad v byte či dome, potom záver, že ide o pozbavenie osobnej slobody, je podmienený zistením, že takýto zásah bol trvalý či aspoň dlhotrvajúci a že oslobodenie je veľmi obtiažne.

Trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Objektom tohto trestného činu je slobodné rozhodovanie človeka. Objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel' núti iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, a to násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Čin je dokonaný násilným konaním, teda použitím násillia, jeho hrozbou alebo hrozbou inej ťažkej ujmy, pričom sa nevyžaduje, aby páchatel' dosiahol toho, čo sledoval. Trestný čin je podľa § 122 ods. 7 Tr. zákona spáchaný násilím, ak páchatel' použije na jeho spáchanie fyzické násillie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľstou, alebo ak páchatel' použil násillie proti veci iného. Pod hrozbou násillia sa rozumie jednak hrozba bezprostredným násilím, ale aj hrozba takým násilím, ktoré nemá byť vykonané ihneď, ale v bližšej alebo vzdialenejšej budúcnosti. Pri porovnaní s hrozbou bezprostredného násillia je hrozba násilím širšia, pretože môže obsahovať hrozbu, že násillie bude použité s odstupom času (napr. v liste, telefonicky a pod.). Osoba, ktorej je hrozba adresovaná, nemusí byť ani prítomná, pretože hrozbu možno uskutočniť napr. aj listom. Hrozba násilím môže smerovať priamo voči napadnutému, ako aj proti inej osobe (napr. jeho manželke, dieťaťu a pod.) alebo jeho majetku.

Napokon trestného činu znásillenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona sa dopustí ten, kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti ženu k súložiu alebo kto na taký čin zneužije jej bezbrannosť, a čin spácha so zbraňou, teda závažnejším spôsobom konania. Objektom tohto trestného činu je právo ženy slobodne rozhodovať o svojom sexuálnom živote. Predmetom útoku je žena, teda osoba ženského pohlavia, bez akýchkoľvek ďalších požiadaviek na jej fyzickú či duševnú vyspelosť, bez ohľadu na jej vek, spôsob života, povosť, bez ohľadu na to, či ide o ženu pohlavne nedotknutú. Môže to byť aj žena, s ktorou páchatel' žije v manželstve alebo ako druh a družka, môže to byť žena, s ktorou mal páchatel' v minulosti pohlavný styk. Trestný čin je tu spáchaný násilím vtedy, keď páchatel' použije násillie proti žene za účelom prekonania alebo zamedzenia vážne mieneného odporu ženy a dosiahnutia súložie proti jej vôli. Hrozba bezprostredného násillia je hrozba, z ktorej je zrejmé, že ak sa napadnutá žena nepodrobí vôli páchatel'a, okamžite bude použité násillie (R 17/1982). Pokiaľ by páchatel' donútil ženu na súlož pod hrozbou násillia, nie však bezprostredného, nešlo by o znásillenie, ale o vydieranie podľa § 189 Tr. zákona. O zneužitie bezbrannosti ide vtedy, ak sa žena bez pričinenia páchatel'a nachádza v takom stave, v ktorom vzhľadom na okolnosti činu nie je schopná prejaviť svoju vôľu, prípadne v ktorom nie je schopná klásť odpor voči konaniu páchatel'a – napr. stav bezvedomia, hlboký spánok (R 36/1979), stav vyvolaný

nadmernou konzumáciou alkoholu alebo omamných látok. Donútením na súlož sa rozumie prekonanie vážne mieneného odporu ženy. Takto treba posudzovať aj situáciu, kedy páchateľ za použitia násillia alebo hrozby bezprostredného násillia nedal žene žiadnu možnosť odpor prejavíť, alebo ak žena upustí od ďalšieho odporu len pre svoju vyčerpanosť, zrejmú beznádejnosť, či zo strachu, že páchateľ hrozbu bezprostredného násillia aj vykoná.

K vzájomnému pomeru uvedených trestných činov je potrebné uviesť, že obmedzovanie osobnej slobody je často prostriedkom, prípadne začiatočným štádiom inej, závažnejšej trestnej činnosti, napríklad aj znásillenia či vydierania. V takomto prípade je obmedzovanie osobnej slobody už zahrnuté v skutkovej podstate prísnejšieho trestného činu a jednočinný súbeh obmedzovania osobnej slobody s týmto prísnejším trestným činom je vylúčený. Vo vzťahu k trestnému činu vydierania to znamená, že ak sa obmedzuje osobná sloboda použitím prostriedkov uvedených v 189 Tr. zákona (t. j. násillím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy) za účelom, aby bol iný donútený niečo konať, opomenúť alebo trpieť, ide o trestný čin vydierania podľa § 189 Tr. zákona, pričom jednočinný súbeh s trestným činom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zákona bude v týchto prípadoch vylúčený (napr. ZSP 57/2000). Rovnako to platí aj vo vzťahu k trestnému činu znásillenia podľa § 199 Tr. zákona v prípadoch, keď obmedzenie osobnej slobody bolo prostriedkom k znásilleniu (napr. R 85/1957, R 10/1968).

V predmetnej veci najmä na základe svedeckej výpovede poškodenej D. D. z hlavného pojednávania zo 4.12.2023 je možné vyvodíť, že obžalovaný A. B. mal poškodenú vozidlom odviezť do Česka, ale počas cesty sa ešte zastavil v Poprade v dome, ktorí obývajú jeho rodičia A. C. B. a neb. O. B.. Po tom, čo súhlasila, aby v dome prespali, tak ju už z domu obžalovaný A. B. pustiť nechcel a spolu s obžalovaným A. C. B. a neb. O. B. v dome a v miestnosti, kde poškodená spala, ju zamykali, vzali mobilný telefón a následne ju strážili. Na hlavnom pojednávaní poškodená uviedla, že už keď sa na druhý deň ráno spýtala, či vycestujú do Česka, tak jej obž. A. B. priložil zbraň k hlave a povedal, že ho bude poslúchať na slovo. Vzal ju aj do O. k domu, kde bývajú jej deti, kde jej opäť priložil zbraň k hlave a povedal jej, že pozabíja celú jej rodinu, aj deti a že tieto už nikdy neuvidí. Spoločne s obž. A. C. B. ju zastrašoval prehrávaním videonahrávok, z ktorých vyplývalo, že obž. A. B. môže dať zlikvidovať koho chce. Obž. A. B. vzal raz poškodenú aj do lesa, kde ju postavil k stromu a strelil vedľa nej, pričom jej vravel, že takto dopadne a zabije aj jej deti a že bude počúvať to, čo on povie. Keď sa raz pokúsila o útek, tak ju chytil na autobusovej zastávke, proti je vôli vzal do auta a po návrate do domu zbil a znásillnil. Obžalovaný A. B. ju zbil viackrát. V pohybe jej tam bránili obaja obžalovaní, ako aj neb. O. B.. Mimo domu sa dostala len v doprovide obžalovaných alebo neb. O. B., sama nemohla ísť ani na krok. Celú dobu mala strach o svoje deti a bála sa utiecť či čokoľvek urobiť. V tomto období ju obžalovaný A. B. tiež viackrát donútil k pohlavnému styku tak, že jej u hlavy držal zbraň a preto sa nemohla brániť. Keď našla mobilný telefón, tak poslala O. N. správu, aby jej pomohol a zavolať políciu. Na podklade toho prišla polícia, ktorej však B. najprv tvrdili, že šla do mesta. Keďže policajti zbadali cez okno jej signál s baterkou SOS, tak až potom neb. B. priznala, že je v dome. B. ju následne vzali von s tým, že mala policajtom opakovať, že je v poriadku a že nepotrebuje žiadnu pomoc, nech odídu. Obž. A. B. mal pritom v ruke zbraň a že toto musí policajtom povedať. Keď sa blížila k policajtom a k B. bola chrbtom, tak policajtom ukázala signál, že je v ohrození života, čo policajti pochopili. Bránu napokon obž. A. C. B. otvoril a poškodenú pustil pod nátlakom policajtov až vtedy, keď sľúbili, že sa poškodená po výpovedi pri aute vráti.

Vo svedeckej výpovedi poškodená D. D. dňa 31.1.2023 navyiac uviedla, že obžalovaní spolu s neb. O. B. ju všade kontrolovali, a to aj keď chcela ísť na záchod. V tom dome bola takmer dva mesiace. Obžalovaný A. B. jej tvrdil, že je policajt z NAKY, že si zistí všetko a keby sa o niečo pokúsila, tak to má jedno, lebo ju zabije niekto iný. Keď ju vzal do O., tak jej povedal, že keď nebude robiť to, čo on chce, tak kludne hodí bombu alebo jej unesie deti. Znásillnil ju viackrát vždy, keď mu prišla chuť. Prišiel, otočil si ju, dal jej zbraň k hlave. Vždy sa to dialo odzadu. Hovorila mu síce nech prestane, držal jej ústa a zbraň. Povedal jej tiež, nech myslí na deti. Raz bola u gynekologičky v Poprade a vtedy jej obž. A. B. povedal, že keď sa o niečo pokúsi, tak ju zabije a že odtiaľ neujde.

Tvrdeniam poškodenej D. D. o bránení v užívaní osobnej slobody obžalovanými, o nútení hrozbami násillia obžalovaným A. B. robiť všetko podľa jeho pokynov a o donútení hrozbou bezprostredného násillia k súložu zodpovedajú výsledky znaleckého dokazovania z odvetví psychiatria a klinická psychológia, ale aj svedecké výpovede O. N., C. E. R., E. D. a O. P..

Znalkyňa z odvetvia psychiatria C. N. F. u poškodenej D. D. diagnostikovala posttraumatickú stresovú poruchu, ktorá vznikla ako následok stresujúcej udalosti, ktorými boli prežité udalosti počas predmetného uväznenia v dome v Poprade. Stresorom boli intímnosti pod hrozbou násillia, čo poškodená pociťovala ako narušenie osobnej a telesnej integrity. Táto posttraumatická stresová porucha nedeformovala jej vnímanie, spracovanie a uchovanie informácií. Vybavovanie a reprodukcia prežitých udalostí sa mohla u poškodenej miestami javiť ako nepresná, chaotická a odmietavá, čo súviselo s neschopnosťou vybaviť si čiastočne alebo kompletne niektoré dôležité udalosti a momenty, ktoré prežila, a to z dôvodu obranného postoja, čo je typické pri posttraumatickej stresovej poruche. U poškodenej pretrvávali samovoľné a neodbytné si vybavovanie nepríjemných myšlienok, ktoré súviseli so stresovou udalosťou, reagovala miestami negativisticky, snažila sa vyhnúť odpovediam, a to z dôvodu ochrany psychického zdravia, nejednalo sa o úmyselné prežívanie stresových udalostí. Počas vyšetrenia znalkyňou stav poškodenej nebol stabilizovaný, jednak trpela reálne akútnou posttraumatickou stresovou poruchou, počas vyšetrenia bola neistá, mala ostražité vnímanie, depresívna, reagovala emočne labilne. S poškodenou z psychiatrického hľadiska nedoporučovala robiť ďalšie úkony, pretože tie by mohli stav poškodenej zhoršiť.

Aj znalkyňa z odboru psychológia D. A. E., D. u poškodenej D. D. zistila posttraumatickú stresovú poruchu až ťažkého stupňa, poruchy prežívania so znakmi depresie a fobickej poruchy, ktoré vykazujú celkovo tzv. viktimizačný syndróm, resp. syndróm obeť sexuálneho násillia. U poškodenej neboli zistené iné znaky alebo faktory v jej osobnom živote doposiaľ, ktoré by aktuálny stav mohli zapríčiniť, vysoko pravdepodobne v prípade preukázania viny tak poškodená bola vystavená konaniu, ktoré významne narušilo jej fyzické a psychické zdravie, jej ďalší vývin osobnosti, a to skôr prognosticky trvalo negatívne a nezvratne vyžadujúci si už prebiehajúcu psychiatrickú liečbu. Podľa znalkyne možno úplne vylúčiť, aby psychický stav poškodenej v čase znaleckého vyšetrenia súvisel so zážitkom v detskom veku. Tzv. všeobecnú vierohodnosť poškodenej znalkyňa vyhodnotila ako priemernú, ktorá nie je významnejšie znižovaná ani snahou poškodenej pôsobiť sociálne žiaduco či lepším dojmom. Čo sa týka motivácie vypovedať, tak podľa znalkyne skôr možno vylúčiť významnejšie ovplyvnenie výpovedí poškodenej inými osobami, či faktormi. Znalkyňa u poškodenej neidentifikovala žiadny významnejší motív, ktorý by pramenil výlučne zo snahy poškodenej vedome poškodiť obžalovaným. Pokiaľ ide o prípadný podiel samotnej poškodenej na jej viktimizácii, ten znalkyňa hodnotila ako predsa mierne vyšší, avšak výlučne vzhľadom k mentálnej osobnostnej výbave poškodenej, ktorá je naivná, nedostatočne zrelá, sociálne neskúsená a ľahko ovplyvniteľná, čo je v súlade s jej osobnostnou výbavou aj anamnestickými údajmi doposiaľ. V čase vyšetrenia poškodenej znalkyňa neidentifikovala žiadne rozpory v neprospech hodnotenia poškodenej z psychologického hľadiska. Prípadné významnejšie rozpory vo výpovediach poškodenej možno podľa znalkyne skôr vylúčiť a ak sa preukázu, tak z forenzne psychologického hľadiska skôr menej významné, budú zodpovedať oslabenej kvalite pamäťových stôp vzhľadom k afektívnemu a psychickému stavu poškodenej v čase skutkov jej ako obeť, prípadne budú mať prirodzene vyššiu kvalitu už vzhľadom k časovému intervalu enormnej náročnosti a zložitosti kriminogénnej situácie. Takže tieto nepresnosti vo výpovediach poškodenej sú tiež z psychologického hľadiska primerané. Znalkyňa zdôraznila, že výpovede poškodenej sú obrazom osoby po prežitej ťažkej traumatizácii, kedy vypovedá enormne pod tlakom všetkých vyšetrovacích orgánov, mnohonásobne niekoľko hodín v čase, kedy trpí posttraumatickou stresovou poruchou, kedy je jej psychický stav tak narušený, že sa u nej objavuje prirodzene vyššia vzťahovnosť a paranoidné nastavenie, avšak nie s cieľom poškodiť obžalovaným. Aj znalkyňa z odboru psychológia opakovaně vypočúvanie poškodenej neodporúčala s ohľadom na jej psychický stav.

Znalkyne teda vysvetlili aj nepresnosti a rozpory vo vyjadreniach poškodenej, ktoré najmä vo vzťahu k trestnému oznámeniu, ale aj vo vzťahu ku skorším výpovediam namietala obhajoba. Tieto nepresnosti podľa znalkyň zodpovedajú psychickému stavu poškodenej po prežitej ťažkej traumatizácii konaním obžalovaných, v dôsledku ktorého utrpela posttraumatickú stresovú poruchu až ťažkého stupňa so syndrómom obeť sexuálneho násillia. Vychádzajúc zo záverov D. E., D. vzniknuté rozpory zodpovedajú oslabenej kvalite pamäťových stôp vzhľadom k afektívnemu a psychickému stavu poškodenej v čase skutkov jej ako obeť, pričom sú menej významné. Vybavovanie a reprodukcia prežitých udalostí sa môže u poškodenej miestami javiť ako nepresná, chaotická a odmietavá, čo podľa C. F. súviselo s neschopnosťou vybaviť si čiastočne alebo kompletne niektoré dôležité udalosti a momenty, ktoré prežila, a to z dôvodu obranného postoja, čo je typické pri posttraumatickej stresovej poruche. D. E. u poškodenej nezistila žiaden motív vedome poškodiť obžalovaným.

Krajský súd dodáva, že napriek tomuto duševnému stavu poškodenej jej tvrdenia sa v podstatných bodoch nemenili a zopakovala ich aj pri výsluchu po vznesení obvinenia či pri výsluchu na hlavnom pojednávaní. O pravdivosti týchto tvrdení poškodenej preto ani krajský súd nemá pochybnosti. Ani krajský súd nezistil žiaden motív, ktorý by poškodenú D. D. mohol viesť k tomu, aby obžalovaných krivo obvinila zo stíhanej trestnej činnosti. Ani náhradu škody si v prípravnom konaní riadne neuplatnila (aj keď sa jej vyšetrovatelka PZ s prokurátorom pri výsluchu 31.1.2023 snažili vysvetliť, že na náhradu škody môže mať nárok), teda ani zisťtný motív u poškodenej do úvahy neprichádza.

Pri zastrašovaní poškodenej a pri obmedzovaní jej osobnej slobody obžalovaní zjavne využili aj mentálnu osobnostnú výbavu poškodenej, ktorá je podľa znalkyne D. A. E., D. naivná, nedostatočne zrelá a ľahko ovplyvniteľná.

Nedobrovoľné zadržiavanie poškodenej v obydľi obžalovaných a jej zlý psychický stav v čase vyslobodenia z domu obžalovaných potvrdzujú aj svedecké výpovede policajtov E. D. a O. P., ktorí boli vyslaní preveriť prítomnosť poškodenej v obydľi obžalovaných po obdržaní správy o ohrození jej života od O. N.. Obžalovaný A. C. B. s neb. O. B. najprv prítomnosť poškodenej zapierali, avšak policajti zaregistrovali svetelný signál SOS vychádzajúci z okna domu. Aj keď následne obžalovaní dovolili vyjsť poškodenej na dvor, tak len s tým, že ju nútili hrozbou bitky a zbraňou, aby policajtom povedala, že je v poriadku. Poškodená však policajtom súčasne ukázala rukou signál osoby v ohrození a zašepkala im prosbu, aby jej pomohli. Obžalovaní však naďalej napriek naliehaniu policajtov odmietali otvoriť bránu a pustiť poškodenú pred bránu. Až keď prišla ďalšia hliadka PMJ a pod klamlivým sľubom, že poškodená len bude vypočutá pri aute a hneď sa vráti, tak obž. A. C. B. otvoril bránu a dovolil poškodenej vyjsť k policajtom na ulicu. Keď poškodená vyšla pred bránu, tak bola veľmi rozrušená, rozplakala sa, triasla sa, koktala a ďakovala im, že ju odtiaľ zobrali. Aj v aute poškodená plakala, triasla sa a spočiatku nedokázala ani rozprávať. Teda aj z tohto priebehu vyslobodzovania poškodenej (nehovoriac o tom, že obž. A. B. sa následne ukrýval na povale domu) a následného jej psychického stavu je zrejmé, že s obžalovanými dobrovoľne poškodená nebola a že vypovedala pravdu.

Ako vyplýva aj zo svedeckej výpovede O. N. a zo správy z mobilnej aplikácie, polícia preverovala pobyt poškodenej u obžalovaných na podklade správy, ktorú dňa 2.12.2022 o 13:33 hod. poslala poškodená O. N. a v ktorej ho prosila o pomoc, pretože ju chce zabiť, pričom žiadala poslať hliadku k jej deťom a nahlásiť to českej polícii a nie slovenskej. Uvedené zodpovedá tvrdeniam poškodenej, že obžalovaný sa pred ňou prezentoval ako príslušník policajného útvaru NAKA. Pri domovej prehliadke pritom skutočne bola nájdená napodobenina odznaku NAKY.

Tvrdeniam poškodenej o sexuálnom násilí a o otehotnení zodpovedá zase svedecká výpoveď C. E. R. a lekárska správa jej a C. S. P. z 3.12.2022. Po dostavení sa poškodenej na pohotovosť v sprievode polície táto odmietala mužské vyšetrenie. Svedkyňa počas vyšetrenia u poškodenej zistila začervenanú a opuchnutú vagínu, čo mohlo svedčať o tom, že došlo k nejakému násilnému tlaku. Poškodená svedkyňu vravela, že bola opakovane znásilňovaná. Pri ultrazvuku u poškodenej detekovali tehotenstvo v počiatočnom štádiu, a to v 4. až 6. týždni. Uvedené teda zodpovedá tvrdeniam poškodenej, že otehotnela počas nedobrovoľného pobytu v obydľi obžalovaných.

Poukázať je potrebné aj na výsledky oznámenia údajov o telekomunikačnej prevádzke, podľa ktorých sa obžalovaný A. B. s poškodenou mohli nachádzať v obci O., pretože dňa 22.10.2022 v čase 11:39 až 11:41 hod. bol lokalizovaný signál mobilného telefónu obžalovaného na BTS stanici v Q. N., ktoré sú obcou susediacou s obcou O.. Podľa svedka Q. E. a poškodenej v tomto období pritom poškodená deti nenavštívila. Toto zistenie tak zodpovedá tvrdeniu poškodenej, že ju obžalovaný A. B. vzal do obce O. k domu, v ktorom bývajú jej deti s ich otcom Q. E., a hrozil jej, že keď nebude robiť to, čo on chce, tak tam kľudne hodí bombu alebo jej unesie deti.

Pri hodnotení dôkazov nie je možné opomenúť ani znalecké posudky podané na obžalovaného A. B. z odboru psychológia a z odvetví psychiatria a sexuológia. Znalkyňa z odboru psychológia D. P. D. prejav obžalovaného zhodnotila ako prejav anomálne poruchovo štruktúrovanej osobnosti, s polyformnými príznakmi, od nedôverčivosti, ostražitosti až podozrievavosti cez teatralitu, afektívnu labilitu až afektívnu nepredvídateľnosť, aj so zvýšenou agresívnou pohotovosťou, so sociálnou zrelosťou na nízkej úrovni, s emočnou plochosťou s egocentrickým zameraním. Pohotovosť k agresivite sa u obžalovaného podľa znalkyne prejavila ani nie v smere brachiálnej agresivity, ale skôr v smere k potrebe mať pod kontrolou

situáciu, manipulovať ľuďmi, prispôbovať si za každú cenu vonkajšie veci. Charakter osobnosti obžalovaného zodpovedá charakteru trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný.

Podľa znaleckého posudku znaleckej organizácie Psychiatrickej a sexuologickej expertíznej organizácie, s. r. o., Košice, na hlavnom pojednávaní podaného znalcom C. O. O. J., obžalovaný A. B. netrpí duševnou chorobou ani poruchou, má neporušené rozumové, pamäťové a úsudkové schopnosti, ale jeho osobnosť, povahová štruktúra je nevyrovnaná, s dominantnými disocálnymi rysmi a rysmi nestabilnej emotivity. U posudzovaného obžalovaného nebola zistená sexuálna deviácia, z hľadiska psychiatrického nie je pobyt obžalovaného na slobode nebezpečným, nie je mu potrebné nariadiť ochranné psychiatrické liečenie, ani z hľadiska sexuologického nie je pobyt obžalovaného na slobode nebezpečný, nie je mu potrebné nariadiť ani ochranné sexuologické liečenie.

Na základe uvedeného má odvolací súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaní A. B. a A. C. B. opakovane zamykali poškodenú, aby nemohla opustiť dom v Poprade, kontrolovali jej pohyb i na toaletu, dom mohla opustiť len v ich doprovode, prípadne v doprovode neb. O. B., obžalovaný A. B. poškodenú pritom zastráňoval strelnou zbraňou, hrozbou násillia na jej deťoch ju nútil, aby robila čo on povie, a pod hrozbou použitia strelnej zbrane poškodenú tiež opakovane donútil k súložiu, teda že sa stal skutok tak, ako je ustálený vo výrokovvej časti tohto rozsudku krajského súdu a že tento skutok ako trestne zodpovedné subjekty spáchali obžalovaní. Pokiaľ ide o bránenie v užívaní osobnej slobody, dopúšťali sa činu obaja obžalovaní aj s neb. O. B. spoločne. Keďže je spolupáchateľstvo podľa § 20 Tr. zákona závažnejšia forma trestnej činnosti, bez odvolania prokurátora krajský súd nebol oprávnený v tomto smere vykonať úpravu výroku o vine. Čo sa týka doby páchania, tak poškodená vypovedala, že to bolo takmer dva mesiace, pričom koniec doby je určený jej vyslobodením políciou dňa 2.12.2022. Keďže doba takmer dvoch mesiacov do 2.12.2022 je doba dlhšia, než doba od 17.10.2022, ktorá je uvedená v napadnutom rozsudku, krajský súd bez odvolania prokurátora nebol oprávnený túto dobu páchania činu predĺžiť.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku je z uvedeného zrejmé, že obžalovaní spolu s neb. O. B. v uvedenom období bez oprávnenia bránili, aby sa voľbe pohybovala a slobodne rozhodovala o svojom pohybe, a to tým, že ju v dome, resp. v miestnosti zamykali, neustále sledovali a mimo domu mohla ísť len v ich doprovode. Súčasne bolo zo svedeckých výpovedí poškodenej, C. M. N. H., C. L., O. P., správ medzi poškodenou a O. N. a ďalších dôkazov zistené, že dňa 15.11.2022 bola vo vnútri ambulancie C. M. N. H. poškodená sama, no zo strachu o život a zdravie svoje a svojich detí lekárku ani zdravotnú sestru o pomoc pred obžalovanými nepožiadala. Ďalej bola poškodená v doprovode neb. O. B. na polícii ohľadom neplatenia výživného, no ani vtedy zo strachu z hrozieb obžalovaného policajtov o pomoc nepožiadala, keď sa navyše pre tvrdenia obžalovaného A. B. domnievala, že je príslušníkom útvaru polície NAKA a ukazoval jej aj odznak NAKY (napodobenina odznaku bola nájdená pri domovej prehliadke). V doprovode obžalovaného A. B. bola aj v Humennom u O. P. žiadať o prácu pre obžalovaného, ale ani vtedy zo strachu z obžalovaného a z jeho predchádzajúcich hrozieb aj so zbraňou o pomoc nežiadala. S obžalovanými bola tiež na iných miestach, napr. OC FORUM, ale ani tam zo strachu a obáv o pomoc nepožiadala. Rovnako zo správ z komunikácie medzi poškodenou a O. N. vyplýva, že spolu komunikovali 29.11.2022, 30.11.2022 a 1.12.2022, ale až 2.12.2022 ho požiadala o pomoc, na základe čoho O. N. skutočne ohrozenie života poškodenej oznámil polícii, ktorá ju z domu B. vyslobodila.

Z uvedeného je zrejmé, že bránenie v užívaní osobnej slobody obžalovanými nemalo charakter uväznenia poškodenej a ani nebolo porovnateľné s jej uväznením, z ktorého by jej vyslobodenie bolo veľmi obtiažné. Pre naplnenie znakov trestného činu pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1 Tr. zákona nestačí, že sa páchatel dopúšťal na inej osobe fyzického násillia alebo jeho hrozieb, hoci sa táto osoba podriaďovala vôli páchatela a zo strachu z neho neopúšťala priestory, v ktorých sa nedobrovoľne nachádzala, prípadne sa z nich vzdaľovala len príležitostne, a to spoločne s páchatelom (podobne uznesenie NS ČR sp. zn. 8Tdo/1022/2017). Aj znemožnenie alebo obmedzenie voľného pohybu poškodenej jej zamykaním v dome a nedovoľovaním (násillím a hrozbami) pohybovať sa podľa vlastného rozhodnutia je však bránením v užívaní osobnej slobody, pričom obžalovaní vedeli, že poškodenej neoprávnene bránia užívať osobnú slobodu. Preto konanie obžalovaných nebolo možné posúdiť ako pozbavenie osobnej slobody, ale len ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa vo forme priameho úmyslu dopustili tým, že minimálne od 17.10.2022 do 2.12.2022 poškodenej bez oprávnenia bránili užívať osobnú slobodu.

Obžalovaný A. B. navyiac poškodenú hrozbami zabitím a únosom jej detí (pričom mal pri sebe strelnú zbraň) opakovane nútil, aby „hrala podľa jeho pravidiel a robila presne to, čo on povie“. Vzhľadom na okolnosti, teda že poškodenú nechcel pustiť, ale ju zamykal, sledoval, vzal mobil a mimo dom mohla ísť len s doprovodom, je zjavné, že obžalovaný takto hrozbami násilia poškodenú nútil, aby ostala s ním, nikde sama nešla, plnila jeho pokyny a nikomu o nedobrovoľnom pobyte u obžalovaného nič nepovedala. Obžalovaný teda hrozbami násilia (hrozbami zabitím a únosom detí) poškodenú nútil, aby niečo konala (bola s ním, plnila jeho pokyny a nikomu o nedobrovoľnosti nepovedala), čím sa obžalovaný A. B. dopustil aj zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný musel byť minimálne uzrozumený s tým, že poškodená sa zo strachu pred naplnením hrozieb bude báť nezostať pri ňom a odísť z domu, a že takýmto spôsobom jej bráni v slobode rozhodovania o tom kedy, kde a s kým chce byť, teda si bol vedomý toho, že hrozbami násilia núti poškodenú, aby niečo konala (bola s ním a plnila jeho pokyny).

Z konania obžalovaného je zjavné, že počas celého predmetného obdobia jeho úmysel smeroval k obmedzeniu osobnej slobody poškodenej (aby ostala s ním), a to zamykaním, sledovaním či doprovodom, ale tiež hrozbami násilia. Aj potom, čo došlo k dokonaniu zločinu vydierania, bola osobná sloboda poškodenej zo strany obžalovaných obmedzovaná. Obmedzovanie osobnej slobody poškodenej tu teda nebolo prostriedkom či počiatočnou fázou zločinu vydierania, ale bránenie užívania osobnej slobody trvalo až do vyslobodenia poškodenej políciou dňa 2.12.2022. Obžalovaný nebránil poškodenej hrozbou násilia v užívaní osobnej slobody, aby ju nútil niečo konať, ale počas trvania neoprávneného bránenia užívať osobnú slobodu tiež poškodenú nútil niečo konať, a to robiť presne čo on povie a hrať podľa jeho pravidiel. Obžalovaný A. B. preto páchal zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona (porovnaj R 1/1980).

Rovnako to platí aj o pomere k zločinu znásilnenia podľa § 199 Tr. zákona. Počas trvania neoprávneného bránenia užívať osobnú slobodu totiž obžalovaný A. B. opakovane hrozbou bezprostredného použitia strelnej zbrane donútil poškodenú k súloži. V priamom úmysle teda naplnil všetky pojmové znaky zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona, pretože hrozbou bezprostredného násilia donútil ženu k súloži, a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou.

Možno teda zhrnúť, že obž. A. B. sa dopustil prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona a so zločinom znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaný A. C. B. sa dopustil prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

Pokiaľ obžalovaný A. B. na verejnom zasadnutí navrhoval doplniť dokazovanie výsluchom svedkov O. F., pošk. D. D. a C. E. R. či ďalších a zabezpečiť dôkazy odkazom na skoršie podania je potrebné uviesť, že obžalovaný neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by mali byť týmito dôkazmi preukázané. Poškodená D. D. a C. E. R. boli na hlavnom pojednávaní vypočuté a na verejnom zasadnutí bol prehratý aj obrazovo-zvukový záznam o výsluchu poškodenej z 31.1.2023. O. F., ale ani iné osoby okrem poškodenej, obžalovaných a neb. O. B. pri páchaní trestných činov neboli a nemajú odkiaľ o nich ani vedieť. Skutočnosti svedčiace o tom, že nešlo o pozbavenie osobnej slobody poškodenej, ale že išlo o jej obmedzovanie už pritom boli zistené inými vykonanými dôkazmi. Na základe toho krajský súd dospel k záveru, že navrhované doplnenie dokazovania nie je potrebné a že by bolo nadbytočným, nemajúcim význam pre rozhodnutie súdu.

Keďže medzi spáchaním uvedených trestných činov a vyhlásením rozsudku nadobudli účinnosť viaceré zákony meniace a doplňujúce Trestný zákon, musel krajský súd zároveň skúmať, ktorý z týchto zákonov bol pre obžalovaných najpriaznivejší. Podľa § 2 ods. 1 Tr. zákona sa totiž trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Avšak ak v čase medzi spáchaním činu a vynesení rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Trestnosťou činu sa pritom rozumie možnosť, že páchatel bude pre určitý trestný čin odsúdený, a sú to teda všetky podmienky relevantné pre výrok o vine a treste, pri nepodmienečnom treste odňatia slobody vrátane zaradenia na výkon trestu do ústavu minimálneho alebo stredného, alebo maximálneho stupňa stráženia (k tomu porovnaj R 62/2001).

Patria sem teda aj ustanovenia upravujúce zvýšenie či zníženie trestných sadzieb (§ 38 Tr. zákona) či ustanovenia upravujúce uloženie trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 Tr. zákona).

V prípade obžalovaného A. B. v čase spáchania činu Tr. zákon v ust. § 38 ods. 5 nielenže pri opätovnom spáchaní zločinu ukladal zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, ale v § 47 ods. 2 stanovoval, aby súd pri odsúdení páchatela za dokonaný trestný čin lúpeže podľa § 188, vydierania podľa § 189 ods. 2, 3 alebo 4 alebo znásilnenia podľa § 199, ktorý už bol za takéto trestné činy, hoci aj v štádiu pokusu, dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 písm. a) a b); inak mu mal uložiť trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa, nie však pod dvadsať rokov. Vzhľadom na § 437 ods. 5 Tr. zákona sa to vzťahovalo aj na trestné činy uvedené v § 43 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb., teda Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Keďže obžalovaný už bol v minulosti potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. (rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/41/2000 z 26.4.2001), opäť za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. (rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/98/2011 z 27.10.2011) a napokon za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona (rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/75/2010 z 8.6.2010), tak by pri úprave Trestného zákona účinného v čase spáchania činu bolo potrebné obžalovanému ukladať trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2. Podľa Trestného zákona účinného od 6.8.2024 je však podmienkou pre aplikáciu § 47 ods. 2 predchádzajúce opakované potrestanie páchatela pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 3 alebo 4 a pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 3 alebo 4, za ktoré obžalovaný doposiaľ potrestaný nebol. Navyiac podľa

§ 38 ods. 3 Tr. zákona účinného od 6.8.2024 sa pri opätovnom spáchaní zločinu zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby už iba o jednu tretinu. Použitie Trestného zákona účinného od 6.8.2024 je pre obžalovaného A. B. preto jednoznačne priaznivejšie.

Neplatí to však v prípade obžalovaného A. C. B., pre ktorého je priaznivejšia úprava Trestného zákona účinného do 5.8.2024. Táto úprava totiž

v § 38 ods. 3 umožňovala pri prevahe poľahčujúcich okolností znížiť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Obžalovaný A. C. B. má síce v odpise registra trestov 4 záznamy, avšak posledný je ešte z roku 2007 a pri všetkých sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol. Žiadnych priestupkov sa nedopustil a je starobným dôchodcom. Je teda potrebné priznať mu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, teda že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a trest odňatia slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona mu ukladať v rámci trestnej sadzby zníženej podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona 6 mesiacov až 2 rokov a 2 mesiacov.

V súlade s uvedeným krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a prihliadajúc na účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zákona, zhodnotil najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, ako aj osoby obžalovaných, ich pomery a možnosť nápravy. V prípade obžalovaného A. B. osobitne prihliadal aj na jeho správanie po spáchaní trestného činu, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, pričom prihliadal aj na práva a právom chránené záujmy osoby poškodenej trestným činom.

Rovnako ako prvostupňový súd ani krajský súd u obžalovaného A. B. nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), m) Tr. zákona, teda že spáchal viac trestných činov a že už bol za trestný čin odsúdený. Podľa odpisu registra trestov má obžalovaný 11 záznamov pre rôznorodú trestnú činnosť od krádeží, porušovaní domovej slobody, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, obmedzovania osobnej slobody, lúpeží až po vydieranie, za ktoré mu boli ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody. V posledných štyroch prípadoch bol odsúdený pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/100/2006 zo 7.12.2011 na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky 13 dní, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), b) Tr. zákona trestným rozkazom Okresného súdu Brezno sp. zn. 4T/26/2021 zo 14.6.2021 na nepodmienečný trest odňatia slobody 4 mesiacov, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody 1 roka (vykonaný 13.7.2022) a napokon pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla

podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/6/2022 zo 6.6.2022, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu a od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na odsúdenia sp. zn. 4T/26/2021 a 4T/67/2021.

Okrem toho, ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný A. B. tiež bol v minulosti opakovane odsúdený za zločin, a to za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/41/2000 z 26.4.2001, za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/82/2003 z 11.4.2007, za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona č. 140/1961 Zb. rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/98/2011 z 27.10.2011 a napokon za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/75/2010 z 8.6.2010. Znamená to, že opätovne spáchal zločin, a tak je podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona účinného od 6.8.2024 potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Keďže obžalovaného A. B. súd odsudzoval za tri trestné činy, ukladal mu podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Takýmto ustanovením je ustanovenie § 199 ods. 2 Tr. zákona, ktoré za zločin znásilnenia ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov až 15 rokov. Po úprave podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona súd ukladal úhrnný trest v rámci trestnej sadzby odňatia slobody 9 rokov 8 mesiacov až 15 rokov.

Pri individualizácii trestu ďalej krajský súd prihliadal na to, že obžalovaný poškodenú znásilnil a vydieral opakovane a že jej bránil užívať osobnú slobodu po dobu jeden a pol mesiaca. Ako už bolo vyššie uvedené, závažnej protiprávnej činnosti sa obžalovaný dopustil aj v minulosti a opakovane bolo na neho pôsobené výkonom trestu odňatia slobody. Ani v priebehu trestného konania obžalovaný neprejavil najmenší záujem odškodniť poškodenú ujmu, ktorá jej bola jeho konaním spôsobená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa krajského súdu účel trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelom, možné v prípade obžalovaného A. B. dosiahnuť úhrnným trestom odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov obžalovaný A. B. bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého za úmyselný trestný čin, tak pre výkon uloženého trestu ho krajský súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide obžalovaného A. C. B., ako už bolo vyššie uvedené, má síce v odpise registra trestov 4 záznamy, avšak posledný je ešte z roku 2007 a pri všetkých sa na neho hľadí, ako keby odsúdený nebol. Žiadnych priestupkov sa nedopustil a je starobným dôchodcom. Pri zistení len poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, pri ukladaní trestu v rámci trestnej sadzby 6 mesiacov až 2 rokov a 2 mesiacov zníženej podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona, za primeraný a účel trestu zodpovedajúci krajský súd u tohto obžalovaného považuje trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby 6 mesiacov, s povolením podmieneného odkladu jeho výkonu na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu jednomyselne zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednomyselne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.